

kratkem zamogel poročati o dobrem uspehu v našem podjetju.

Iz Slivnice pri Mariboru. (Naš mirodvor) moral se je povekšati in novi del navoziti. Dne 22. maja vozila je Hotinja in Orehovec, pri kopanju pa so zemlje preveč podkopali, zato se je breg vsul in je neko deklo globoko zasulo, da je precej dolgo časa trpelo, preda so jo izkopali. Siroti je eno ного celo pretrlo, glavo in prsa pa tudi močno poškodovalo, in težko, če bo pri življenju ostala. Pri tem delu se je že lansko leto enkrat zemlja vsula in eno osebo nekaj poškodovalo. Župan Löschnig je delo nadzoroval in kakor slišimo, se je že več nesreč zgodilo, katere je več ali manj malomarnost županova kriva. Pri volitvah za liberalno stranko je pa župan jako skrben in ni nikoli malomarnost, kar se mu očita.

Iz Radvanja. (Občinski odbor) občine sv. Primoža nad Muto je v svoji seji dne 17. sušca 1890 enoglasno sklenil, prečastitega gospoda Jurij Galuna župnika pri sv. Jerneju v Radvanjih vsled zaslug, katere si je pridobil za cerkev, za šolo in posebno za občino, imenovati svojim častnim srenjskim udom, in je dotično diplomo na den sv. Jurija, to je, dne 23. aprila 1890 omenjenemu mu po slovesni sv. meši izročil. Srenjčan.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Ker se drž. delegacija, avstrijska in ogerska, snideta letos dne 4. junija v Budapešti, sprejme ji Nj. veličanstvo v soboto dne 7. junija v slovesnem zaslišanju. Ni še gotovo, vendar pa se trdi, da tirja od njiji drž. vojni minister 3½ milj. za „smodnik brez dima.“ Velike poskušnje bodo z njim še le v jeseni pri vojaških vajah. — V Linci, glavnem mestu gorenje Avstrije, je bilo v nedeljo zborovanje šulvereina in je bile pri tem tudi več mož iz Nemčije. To pač kaže, za koga da dela šulverein in njegove šole. Nekatera gospoda pa se dela v tem, kakor da nima ni oči ni ušes. — Štajarski dež. zbor je poleg večih drugih razpustila visoka vlada in ces. namestnik v Građei je že razpisal volitve: za kmečke skupine dne 27. junija, za mesta in trge dne 30. junija in za velika posestva dne 3. julija. Volilni možje volijo se tedaj že v prvih dnevih junija in zato, slov. možje, na delo! — Naši nemški sosedje na gornjem Štajarji upajo, da si pridobijo letos še vsaj dva konservativna poslanca v dež. zbor. Bog jim daj srečo! — Koroško slov. društvo skliče v meseci juniji več volilnih shodov in boče tak že dne 8. junija na Stražišči blizo Celovca. — Na celem Koroškem zna še le eden živinozdravnik slovenski in vendar je Slovencev 2 petini vseh prebivalcev in znano je, da slov.

kmetje redijo veliko živine, toda liberalna gospoda ne misli nič na nje, ko nastavlja ljudi na dež. stroške! — V Ljubljani se dodela vodovod po celem mestu do konca junija in že dne 29. junija bode slovesno blagoslovljenje. — Veliki shod družbe sv. Cirila in Metoda bodo letos poleti, najbrž kje na Primorskem. — V Gorici začne izhajati nov slov. list in sicer najbolj za obrtnijske stvari. Dobro, toda nam se dosdeva, da je za enake stvari še dovoj prostora v onih listih, ki že sedaj izhajata za slov. Primorje. — Sliši se, da občine v Primorji ne dajo več tako rade dovoljenja za plese in vsled tega je upanje, da le ti sčasom izginejo s površja na veselje vseh pravih rodoljubov. — V mestnem zastopu v Trstu je bila zadnja sobota velika burja in sicer za to, ker je bil slov. drž. poslanec Nabergoj v drž. zboru razkril marsikaj iz Trsta, kar ital. gospodi ni bilo po volji. Ital. gospoda pač naj pokaže rajši z dejanji, da ljubi Avstrijo ter ne sili v Italijo! Nabergoj jo bode potem pa še rajši hvalil, kakor jo je takrat grajal. — Prejšnji ces. namestnik v Dalmaciji, fzm. Rodič je umrl v 77. letu svoje dobe. Spomin ostane resničnemu domoljubi blag. — Ljudska veselica v Zagrebu, prirejena od „Sokola“ zadnjo nedeljo, je bila velikanska ter se je v vdeležilo nad 16.000 ljudi. Nereda ni bilo in je imel torej ban Khuen-Héderváry zastoj strahú. — Znani Kossuth ne pripozna sedanjega reda v ogerskih deželah, vendar pa se je našlo mož v drž. zboru, ki mu čejo po sili dati pravice ogerskega državljana. To je že več, kakor smešno; vlada se ve, da ne more privoliti v tako postavo.

Vnanje države. Škof v Djakovu, mil. J. J. Strossmajer biva sedaj v Rimu in so ga sv. Oče slovesno vzprejeli. Liberalni listi pa že vedó o tem potovanju slavnega domoljuba Bog zna, kaj vse povedati; umeje se, da ni na vsem nič resnice. — Iz Italije se poroča, da je v obližji mesta Ravenna in še na drugih okrajih bilo več bomb nastavljenih pri mestnih sloopjih, na srečo pa ni nobena razpočila razven ene in ta je odtrgala obe nogi nastavljalcu. Mož je bil pa najet za to. — Predsednik francoske republike, Sadi-Carnot, je zopet bil na potovanji in se je mudil tudi v Montpelièrsu, ko so obhajali 600letnico svojega vseučilišča. To praznovanje je bilo sicer sijajno, toda predsednik ni ga bil menda vesel, kajti bilo je še vse preveč po krščansko; profesorji in dijaki so še bili celo pri veliki sv. meši in glavni govornik je bil tamošnji škof msg. de Cabriere. — Belgijski kralj, Leopold II. biva že dalje časa v Londonu, glavnem mestu Anglije, in pravi se, da pregovarja tamošnjo vlado, naj ne vzprejema več anarhistov, ako zbežijo tje iz Belgije ali iz drugih držav. To bi bilo gotovo dobro, toda težko, če še sedaj kaj doseže kralj

v tej reči. — Da pride nemški cesar Viljem II. v tem poletju v Rusijo, to je sedaj že gotovo in z njim pojde tudi drž. kancelar, general Caprivi. Potovanje ima torej politične namene. — Ruski vladi dela precej preglavice obravnava zoper bolgarskega majorja Panica v Sofiji ter naglaša za to, da mož ni delal v njeni službi pa tudi ne za-njo ustaje, za voljo katere stoji sedaj pred sodnijo. Mogoče je to, ali ljudje nimajo nič veliko vere v te glase. — Grčija se kaže sedaj hvaležna tistim državam, ki so jej svoje dni pripomogle, da se je iztrgala iz turskih rok: Rusiji, Angliji in Franciji ter napravi njih vojakom, ki so padli v tisti vojski, poseben spomenik. No veliko pač to ni, vendar je od nje hvale vredno. — Turska vlada ni privolila v to, da se reka Bojana priredi za ladije, kajti boji se, ne brez uzroka, da pridró potem črnogorski vojaki se ležje na tursko zemljo, kakor je to doslej mogoče. — Po vsej Bolgariji se tepó kobilice v velicih trumah in je nevarnost velika za ljudi, ne samo za to, ker požró kobilice vse na polji in vrtih, ampak tudi za voljo smrada ter lahko, da se spočne celo kaka kužna bolezen vsled te nesnage. — Abesinjski kralj Menelik si je naročil v Milanu novo krono, podobno papeževi tijari in stane ga 25 jezer laških lir. Zlatar pa mu menda ne zaupa veliko, kajti tirjal je denar naprej.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

Ko smo si vse na tanko ogledali, vprašali smo še gospodarja, je-li bil kdo od č. duhovščine pri njem, da bi si ogledal, kar on imenuje čudo. Povedal nam je, da od č. duhovščine ni bil še nikdo pri njem, a deželna gosposka bila je že pri njem, ogledala si vse na tanko, ter vzela še seboj sesedle krvi. Predno smo odšli, rekli smo še gospodarju, da je mogoče, da je ta prikazen res čudo božje, a mogoče je pa tudi, da je to samó natorna prikazen; sicer bo gosposka, duhovska in deželna, vse to preiskala ter dokazala, je-li eno ali drugo. Na to smo se podali nazaj v krčmo, kjer smo imeli voz in konje.

Miza je že bila za nas pokrita. Obedovali smo dobro.

Ko so vaščani izvedeli, da so v vaškej krčmi imenitni romarji, ki so prišli rešnje krvi gledat, prišli so nas v krčmo gledat. Pili niso, le od strani so nas gledali in poslušali. Prišel je tudi vaški „birof“ (občinski predstojnik). Ta nam je začel, ne da bi ga vprašali, razkladati, kako se je rešnja kri prikazala. Govoril je také-le: „Bilo je 11. dan tega meseca. Mesec

se je ravno pomladil. Ženske iste hiše so uni dan prale. Prišle so že v mraku iz perišča. Ko so iz ceste skozi lesu v dvorišče prišle, stopale so na nekakove majhne mehurčke, iz katerih je pobrizgavala topla kri. Pridejo v hišo pa najdejo tudi tu na podu takšne mehurčke, ki so se na podu izduvali ter ko so bili že napeti, popokavali. Vsi so se jako prestrašili; nikdo ni upal iz hiše. Na to so začele ženske kričati in skozi okna sosede klicati. In takoj je bila vsa vas na nogah. Smelo trdim, da se nas je do 100 ljudi zbralo. In kar smo videli, to smo videli, pa je. Jaz sam, kot vaški birof, sem se prepričal, da je kri bila topla: namočil sem v njo svoj lastni prst!“

Kar je birof povedal, to so navzoči potrdili, rekoč: „Je, bogme je; tako je bilo!“

Mi k vsemu temu nismo rekli ne bev, ne mev: ostali smo ozbiljnih obrazov.

Po obedu vprašal nas je krčmar, ki sicer ni mnogo govoril, če smo bili že kedaj v Alsó-Lendvi (v Spodnji-Lendvi). Ko smo mu povedali, da še nismo bili, svetoval nam je, da bi se peljali tje ter si ogledali to lepo madjarsko mesto. In takoj smo se odpravili na pot.

Od Otize do Lendve smo se vozili pol drugo uro. Ob lepej cesti stojijo tri vasi, od katerih je prva še slovenska, a ostali dve pa ste popolnoma madjarski.

Med potjo bili smo vsi nekako zamišljeni, le g. V. pogledal je v časih proti Otizi ter zagodrnjal: „Sram me je, da sem hodil tega gledat!“ Moja gospa, ki ga je hotela potolažiti, pa začne nekako tako-le govoriti: „Vem, da se moj mož na tihem še bolj jezi, nego Vi, g. V.! Vi ste hoteli kri samo v Otizi videti; moj mož pa je vzel še steklenico seboj, da bi si natočil te krvi ter peljal domov. Sirotek pa si pelje sedaj samo pokrvavelo stolovo nogo v spomin domov!“ Na to so se začeli vsi tako smejeti, da so kar zevali. Da mi ne bi zaradi te steklenice več nagajali, zagnal sem jo tako močno na cesto, da se je morda na sto kosčkov razbila. Sedaj še le so zagnali enoglasno smeh, da se je od vasi, proti katerej smo se peljali, prav krepko odmeval. Bal sem se že, da se mi ne bi smejali, ko se bomo skozi vas peljali. Kaj bi počel, če bi se moji tovariši na vozu, a vaščani, ki so ob cesti stali, pa ob vozu smejali? Jaz, ki sem bil edini resnobelega obraza, bil bi tedaj med njimi ali... ali kaj. Hvala Bogu, da mi je prišel na um enak čudež, ki se je godil l. 1851 v Vitanjskej fari blizo Celja, o katerem sem začel svojim sopotnikom pripovedovati, da bi jih vsaj nekoliko utišil. Ker bi utegnil Vitanjski čudež tudi tebe, dragi čitatelj, zanimati, tedaj ti podam na tem mestu, kar sem čital o njem v nemškej knjigi, v kateri je opisano življenje in delovanje pokojnega knezoškofa A. M. Slomšeka.